

TMOU 16 - DHMK

Tentokrát adoptována Dršťkovým Havranem Masového Kašpárka. S Martinem a Jirkou už máme nacvičenou synergii z různých předchozích her. Dále mám po boku šifrovacího parťáka Zoubka. Na poslední chvíli kluci naverbují zkušeného šifrátora Michala. Jako jediná žena v týmu se připravuju na ultimátní funkci lidského prvku.

Před startem postávám se Spícími Voly, následně jsem vyhoštěna a konečně nacházím svůj tým. Hymna hlasitě hřímá hradem. Startovní šifry nás hodně moc baví. Dle počtu lidí všude po Špilberku nejde moc odhadnout, jak na tom jsme, ale máme tak nějak dojem, že šifry dáváme v poměrně slušném čase, respektive nelamíme, takže fajn. Líbí se mi, že byly nasazeny holčičí šifry, čili hezký příslib do začátku.

Před hrou jsem fantazírovala, jak by bylo skvělý, kdyby to končilo někde v Husovicích nebo tak, abych to měla kousek do postele. Orgové mi to hned típnou, když projíždíme šalinou takřka kolem mého přechodného bydliště, a celou hru v této lokalitě začínáme. Když přicházíme na dvojku, míváme se s odcházejícími Voly a Lipča říká, že se mi bude šifra líbit. Jasný příslib, že nevyzvedneme papír, na kterém budou jen čtverečky, čáry, kolečka atp. Doplňujeme Brumbály a Shatterhandy a Yody, během luštění si vysvětlujeme, čím že to Xena kosila nepřátele. Sedíme na romantické lavičce u řeky. Nasazuju tedy něžnou romantickou konverzaci nejvyššího kalibru a říkám klukům, že tu jsou určitě všude hov**. Jirka bez rozmyslu odvětí: „To jsou hov** psí, ty na člověka nejdu“.

Příchod na trojku doprovází pípání budíků. Všude sedí spousta týmů. Dostáváme taky budíkový artefakt. Trochu se děsíme. Vypadá to podezřele. Po bližším průzkumu vyndáváme baterku a na ní jsou číslíčka, kolik hodin přičíst. Vychází to na první jarní den, takže Zoubek navrhuje Jarní 1. Mapa navíc říká, že na tom místě končí ulice Zimní. Aha, no jasně, konec zimy, začátek jara, to nám stačí, jdeme. Upínáme se na to řešení tak, že si ani nedovolíme pochybovat, že by se s tím budíkem mělo v tuto chvíli dělat ještě něco jiného. Paranoidně si myslím, že bychom ho měli nastavit na správný

čas a že to pak v určitou hodinu jistě něco udělá, minimálně nám to aspoň uprostřed noci zahraje hymnu TMOU nebo tak něco.

Na Jarní je krom týmů i několik nervózních domorodců, kteří kontrolují svá zaparkovaná auta. Zřejmě zbytečně znervózňeli, když se jim před domem začaly povalovat skupinky mumlajících lidí. Na šifře je myš a sýr. Máme flashbacky z loňského ročníku, ale sýr je jen jeden, tak snad ta myš prostě nebude dělat ceremonie a půjde a normálně ho snít. Zatímco Michal a Martin stříhají šifru na kousky, zabývám se tím, že je legrační, jak je myš a sýr a lev a vor na tři písmena. Záhy se ukazuje, že ono to platí i pro všechno ostatní a že se holt musíme vzdát oázy a „kočičkynakamnech“. Máme luxusní manufakturu na sestavení dvanáctistěnu. Manufaktura obsahuje i ruce na držení deštníků, ruce na držení složek a ruku, která nic nedělá, jelikož na to nedosáhne (jedna moje). Pak dostávám nůžky a odborně stříhám izolepu, kterou podává ruka určená na chystání izolepy. Aby to měla myš zábavné, tak jí probodáváme pár děr na cestu, na zbytek musí použít pouze představivost, jelikož je to chytrá myš. Máme radost, že nemusíme čekat čtyři hodiny na nápovědu a zhruba po hodině a čtvrt je sýr sněžen.

Přicházíme si pro čtvrtou šifru a vidíme poblíž stát autobus. Tušíme, že nás převezou. Ve vozidle sedí Pralinky zvlášť a dostáváme pralinky zvlášť, dobře jsme to stihli. Než autobus zastaví v cíli převozu, máme většinu slov doplněných a královsky se u šifry bavíme. Hned u zastávky je hospoda, tak tam samozřejmě jdeme. Zde se poprvé naplno projeví genderová nevyrovnanost týmu. Muži si objednávají kofoly a žena pivo. Akorát to tak vyjde, že doluštíme a dopijem a pudem. Venku vidíme luštit Spící Voly, tak se zběžně loučíme a vydáváme se do terénu. (Mám vyřídit, že Lipča si myslí, že ta šifra byla blbost, ale už jsme se ohledně toho pohádali doma, tak to tímhle ukončím).

V jeskyni Pekárna je to fenomenální. Mokrý klouzací terén sice po cestě poprvé vystrkuje drápky (a slizké šutry), ale prostě jeskyně! Máme chuť na pečivo z šifry, ale pak se ukáže, že spoustu těchto věcí má Zoubek s sebou na svačinu, takže dobrý. Prozatím u luštění nekompromisně sníme celý obdržený chleba, dva členové týmu se dokonce lehce přidusí drobkou. Houskánek je nejroztomilejší slovo na světě, přečtež se

na místě rozhoduju nazývat tak od této chvíle všechno pečivo. Lehce bojujeme s tajenkou, nějak se nám nezdá, že by tam byla potřeba mechová lesní jáma, když je tam závrt (ono se to pak vysvětlí, ale to jsme nemohli vědět). I tak je to pořád nejlogičtější lokace šifry, tak se klouzáme směr Mechový závrt.

Získávám dojem, že mi skončila směna a že mám utrum s hravými češtinovými šiframi, na papíře se něco tváří jako čáry a kolečka a tak. Navzdory tomuto předsudku je sedmička parádní, šoupáme puntíkama, pak máme malinko blondatý moment s interpretací tajenky („Jsou tu někde nějaký syanny? Nebo svanny?“), ale nakonec Michal suše sděluje, že Svatá Anna.

Čtyři pětiny týmu mají problémy s jedním nebo oběma koleny. Jako správní důchodci tedy vedeme debatu o bolesti kloubů (debata o počasí je samozřejmostí; „Jé neprší!“ „Už zas prší. Nebo to jen kape ze stromů?“) a vyprávíme si vzrušující historky o tom, jak se nám tyto polízanice přihodily. Byl to však jediný zdravý Jirka, který během hry dokonce dvakrát spadl, vždy si k tomu ale zvolil nějaké efektní bahníčko, takže to mělo styl.

Sv. Anna se noří z dešťové mlhy osvětlena luštiteli osmičky. S napětím čekáme, co si vyzvedneme, protože osmička prý bývá jedním z těžších milníků. Na TMOU jsem byla poprvé teprve loni, tak nemám dostatečný vzorek k posouzení. Usazujeme se v lesíku u cesty, ale je to tam nehostinné, takže se přesouváme na cestu u lesíku a funkčně zavazíme odcházejícím týmům. Začíná dost pršet, což je ideálním momentem pro zjištění, že jsem ztratila deštník. Nejdřív hledáme osmisměrková slova různě poházená v osmisměrce, avšak pak to dostává grády a zjišťuje se, že to půjde i jinak. Zvedáme se a kromě ztraceného deštníku mě irituje i fakt, že mi velice velmi přestává svítit čelovka. Tvoří to tak nečekaný napínavý prvek hry, kdy už se nejedná o zdroj světla, nýbrž pouze o věc která ze tmy udělá o kousek menší tmu. Na lesních cestách je to vzrůšo, protože člověk nikdy neví, co je pařez, co je bahno, co je kaluž, co je díra, co padající Jirka... Při přesunu nám Zoubek dává přednášku o estavele. Následně se s Michalem vydávají od teorie k praxi a jdou onen přírodní úkaz najít. Martin mi daruje baterky (Lidl, správná volba... ale prodávají čelovky, u nichž výměna baterek vyžaduje

šroubování malinkých šroubečků, bezva) a zjišťuje se, že to s nimi bohužel svítí/nesvítí úplně stejně. Obracíme písmenka získaná v Pekárně a jdeme na desítku.

Jakmile spatřím krychličky a čísla, rovnou si vytahuju svačinu a mlčky pozoruju kluky, jak erudovaně cosi dělají. Po celou dosavadní dobu hry kolem sebe neustále vidáme spoustu týmů. Zkoušíme odhadnout, jak na tom asi můžeme být. Snad aspoň do padesátky? Další přesun se řadí mezi jeden z nejzáračnějších přesunů, jaké jsem kdy zažila. To bylo tak. Stoupáme do kopce a předhání nás nějaký tým. Jde to těžce, tak Jiřík vytahuje telefon, že něco pustí. Pouští hymnu TMOU. Připadáme si jako ve filmu, hrozně epicky a hrdinně bojujeme s příkořím života, vyletíme kopec jak nic, dokonce doženeme i ten tým, co nám totálně utekl. V životě jsem nešla do kopce tak rychle, Martin dokonce říká, že se mu ještě nikdy nestalo, aby do kopce někoho dohnal. Ach ten adrenalin. Škoda jen, že nahoře výrazně pocítím následky toho sprintu a s gumovými nohama si to gumíme vyzvednout jedenáctku.

Jaké je naše překvapení, když se do vrcholového deníčku zapisujeme na sedmém místě. Dost nás to příjemně udiví. Navíc vyzvedáváme obrázkovou šifru, hurá. Zábavnou část s pojmenováním obrázků a vtipností kosatců a kosatek máme za sebou vcelku rychle, ale pak chvíli zápasíme s tím, co dál. Zkoušíme na to samozřejmě semafor- co kdyby. Lezou z toho ale samá stejná písmena a v tu chvíli přichází i ten stěžejní nápad, že to přece vypadá jako genderové symboly. Dokreslení šipeček a křížků začíná tvořit písmena a je to úžasný a já se žárlivě naštvávám, že jsme takovou šifru s Lipčou nevymysleli na Párek.

Jsou tři hodiny a zjevně nás čeká nejdelší pochod. Trvá to bezmála hodinu nebo tak nějak. Na hrad vybíhají jen Zoubek a Jirka, jsou rychlíci a za chvíli jsou dole s šifrou. Nějakou chvíli vymýšlím, že ty symboly určitě znamenají, že se dva rozejdou a oba jsou šťastní, až na jednu dvojici, kde z toho je jeden šťastnej a druhý ne, následně se na tu lásku umře. Mužská část týmu mě však rychle umlčí, jde na to analyticky a telenovela je minulostí. S respektem koukáme na tyčící se protější kopec, který musíme přelézt, prý to jinak nejde. Naštěstí tam aspoň vede cesta. A dle mapy je za kopcem i

civilizace. S pěknou barevnou šifrou se přesouváme k hřbitovu v Líšni. Je okolo páté ráno. Prší.

Pod jedinou stříškou široko daleko sedí Pralinky. Usazujeme se tedy na lavičku poblíž a mokro a vlhko už začíná lézt na mozek. Hledíme do šifry. Děláme pár základních pozorování a propočtů. Hledíme do šifry. Sem tam někdo ztratí rovnováhu kvůli mikrospánku. Hledíme do šifry. Říkáme si, že třeba není tak těžká (ač má být třináctka dalším milníkem, kde se tzv. láme chleba), že prostě jen nastal ten moment, kdy jsme unavení a nemyslí nám to. Asi po hodině tiše a zoufale fandíme Pralinkám, aby už to vyluštily, a my mohli zabrat jejich místo pod stříškou. Myslím na to, jak vždycky koukám na Survivora a jsou tam scény, kdy strašně prší a ti lidi tam letargicky sedí, ze špičky nosu jim odkapává voda... a oni komplet mokří pořád sedí na tom dešti a nic se neděje. Takže si užívám svůj malý boj o přežití, akorát nám za to nikdo nedá ten milion dolarů. Následně Michal navrhuje věc- sednout do autobusu a poodjet někam, kde bude krytá volná zastávka. Na jedné ze zastávek s překvapením poznáváme Chlýftým. Takže očividně se tady zaseklo i čelo. Kluci akorát volají do otevřených dveří autobusu, že nejsou na třináctce, ale už na čtrnáctce. Vystupujeme v Líšni na Náměstí Karla IV. a dychtivě se vrháme na volnou lavičku pod stříškou. Shazujeme ze sebe stokilové mokré bundy a navlíkáme si všechny svetry a mikiny, co táhneme v batůžkách a na které jsme před pár hodinami nadávali, že je taháme, když je tak teplo. A pak zase hledíme do šifry. Stokrát dokola zkusíme ty samé nápady, pak už se tam snažíme napasovat loga Windows a Googlu, čtvero ročních dob... a i nějaký zhulenosti, co si už nepamatuju. Proběhne kolem nás Übertým, po nějaké chvíli i Rofli. Z příjíždějících autobusů sem tam vystupují týmy a zjevně hledají jakýkoliv otevřený podnik. O půl desáté otvírá spásná restaurace U Libušky a pan obsluhující neví, kam dřív skočit, mokrých lidí s divným barevným obrázkem se mu tam nahrne nemálo. Snídáme pivo. Píšu si s Voly a ti taky sedí kdesi nad tou samou šifrou. Abych to zkrátila, po šesti hodinách marného lámání šifry otvíráme polohu cíle.

V Salesiánském středisku už to žije, rychle se utíkáme podívat na řešení té proklaté šifry a naznáváme, že jsme akorát lamili a že jsme se okolo správného řešení

několikrát výrazně ochomýtl. Leč pozdě na nějaké výmluvy a cobykdyby. V druhé polovině hry, kdy nám to pořád strašně šlo, jsme začali mít i odvážné řeči, že to asi letos vážně dojdeme. Nepochybně jsme si to zakřikli. Je to škoda. Příští rok ale už fakt!

Sepsala Míša